

differences can provide a base for constructive communication and help to lessen misunderstandings. Individuals from different cultures communicate differently through their body language and read nonverbal communication of others.

A Swedish researcher S. Peterson compared the communication within a multinational Swedish company that has 60 affiliates abroad [5]. They use English as a working language and the Swedish employees are bilingual in respect of English. Bilingualism can broaden possibilities for exchanges in a global world, but when there are several different languages spoken within a company context communication problems can occur, therefore translations and lingua franca are required (Bhatia & Ritchie, 2013). The overseas workers admitted to use English with Swedish colleagues 80 % of the time but they communicated in their own language in an informal setting. At the same time, correspondence was conducted only in English. Yet, some overseas workers made some mistakes in spelling in e-mails. The respondents noted that they have to be “extremely careful when writing a document, for example a strategy-document and we then have it translated into English and then we will have it

translated into French or to Polish. Then we need to secure that these written words are the same meaning in the translation. So we always have to check with some person in the market in Poland for example that really knows the content. If we are writing about a strategy the words can be a bit different to understand so it must be correctly translated. It is not just to do this Googletranslation because a strategic word has a strategic wording and must be correctly translated” [5, p. 24]. When it comes to very important strategic, financial or production documents, even a slightest shift in the meaning of the word translated can shatter the security of the company. For example, people started to use the word “geography” to denote location.

The same concerns fluency. The Japanese, Swedish, Danish, Dutch, Norwegians are very fluent in English unlike Chinese or Korean colleagues, so it must be taken into account.

Conclusion. Since the pattern of business structure has changed and spread overseas, the knowledge of foreign languages is considered as a key skill. So it is very important that everyone in the company understands the specific meaning of words, as well as specific cultural differences and the corporation must have one common language to unite cultures for successful business.

References.

1. Bhatia. K. The Handbook of Bilingualism and Multilingualism / K. Bhatia, R. William. - Second edition. Singapore: Markono Print Media Pte Ltd, 2013. – 132 p.
2. O’Hair D. Strategic Communication in Business and the Professions / O’Hair. - Seventh edition. United States: Pearson Education Inc, 2011. – 117 p.
3. Lustig. M. Intercultural Competence. Interpersonal Communication across Cultures / M. Lustig. - Sixth edition. Boston: Pearson Education Inc. -2010. – 67 p.
4. Miller K. Organizational Communication, Approaches and Processes. - Sixth edition. Wadsworth: Cengage Learning, 2012. – 73 p.
5. Petersen S. Communicating in a second language in the corporate world / S. Petersen. Gothenburg: University of Gothenburg, 2013. – 45 p

УДК 330.322.01

СИСТЕМА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Гріщенко І.В. – викладач

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Балахонова О.В. – д.е.н., професор

Вінницький соціально – економічний інститут «Україна»

Сучасні умови розвитку вітчизняної промисловості зумовлюють потребу прискорення інноваційних процесів. Це потребує створення стабільного механізму розроблення цілісної стратегії програмно-цільового управління, що об’єднує всіх учасників виробничого процесу з метою

реалізації інноваційно-інвестиційної політики на підприємстві. Найприйнятнішою в сучасних умовах є побудова системи стратегічного управління на основі використання принципів проблемно-орієнтованого підходу, який передбачає дотримання методології щодо організації процесу розроблення стратегії, формування стратегічних планів та їх реалізації.

Інноваційно-інвестиційний потенціал підприємства – важлива категорія економічної науки, оскільки визначає рівень готовності підприємства до певного виду діяльності, вирішення заданого кола проблем. У процесі стратегічного управління підприємством аналіз інвестиційно-інноваційного потенціалу посідає одне з найважливіших місць, оскільки дає змогу визначити потенційну спроможність підприємства здійснювати свою діяльність відповідно до поставлених стратегічних завдань. Проблеми оцінки інвестиційно-інноваційного потенціалу на стадії формування стратегії розвитку підприємства є надзвичайно актуальними і визначають потребу систематизації основних його складників.

Інвестиційно-інноваційні процеси, що відбуваються в національній економіці України сьогодні знайшли своє відображення в працях багатьох видатних вчених-економістів, а саме, Йохни М.А., Гриньової В.М., Кузнецової А.Я., Отецького В. та інших. Аналіз наукових досліджень і публікацій з визначеної проблеми засвідчує про неналежне висвітлення стратегічного аналізу інвестиційно-інноваційного потенціалу підприємства як сукупної складової в процесі прийняття стратегічних рішень. Інвестиційний потенціал підприємства – це організована сукупність наявних економічних ресурсів, яка перебуває у системній єдності, а також зумовлених ними за сучасного рівня розвитку, можливостей щодо мобілізації внутрішніх та зовнішніх інвестиційних коштів для реалізації стратегічних та тактичних цілей підприємства через механізм інвестування.

Існують різноманітні підходи щодо оцінки інвестиційної привабливості підприємства. Найпоширенішою є оцінка інвестиційної привабливості підприємства, згідно якої ключовим фактором являються особливості інвестора та цілі інвестиційної діяльності. Зокрема, О.В. Носова, у праці "Інвестиційна привабливість підприємства"

обґрунтовує наступні види інвестиційної привабливості: інвестиційна привабливість самого проекту, інвестиційна привабливість позичальника та інвестиційна привабливість іноземного реципієнта. З метою визначення інвестиційної привабливості кожного з наведених об'єктів використовують різні показники, які визначають і ранжують інвестори залежно від мети інвестування. Отже, інвестиційний потенціал визначає наявність власних фінансових ресурсів, а також потенційну спроможність підприємства до залучення ресурсів для здійснення інвестиційної діяльності [1].

В свою чергою, інноваційний потенціал підприємства передбачає реальну або ймовірну спроможність підприємства виконувати цілеспрямовану роботу у сфері розробки, виробництва і впровадження інноваційного продукту або процесу. Як свідчить світова практика, стабільність і успішність інноваційної діяльності підприємства, значною мірою залежить від його інноваційної активності, тобто постійного оновлення ідей, новацій, розроблень, виробництва і просування на ринок ефективної у виробництві і споживанні інноваційної продукції [2].

Беручи такий підхід за основу, суттєвим стає виокремлення передумов, що зумовлюють як сам процес інвестиційно-інноваційної діяльності, так і його результати, врахування яких при виборі джерела та форми фінансування інвестиційно-інноваційної діяльності дозволить визначити основні завдання системи фінансування, а саме: створення необхідних умов для швидкого та ефективного впровадження технічних новинок у всіх ланках національної економіки, забезпечення її структурно-технічної перебудови; збереження і розвиток стратегічного науково-технічного потенціалу у пріоритетних напрямках економіки; створення необхідних матеріальних умов для збереження кадрового потенціалу науки і техніки.

Таким чином, вибір способів фінансування інвестиційно-інноваційної діяльності слід проводити з урахуванням притаманних інвестиціям та інноваціям класифікаційних ознак, а саме: типу, сфер впливу, глибини і масштабності впровадження в економіці країни, ступеня новизни, джерела ідеї, виду новинки та способу заміщення існуючих аналогів (рис. 1).

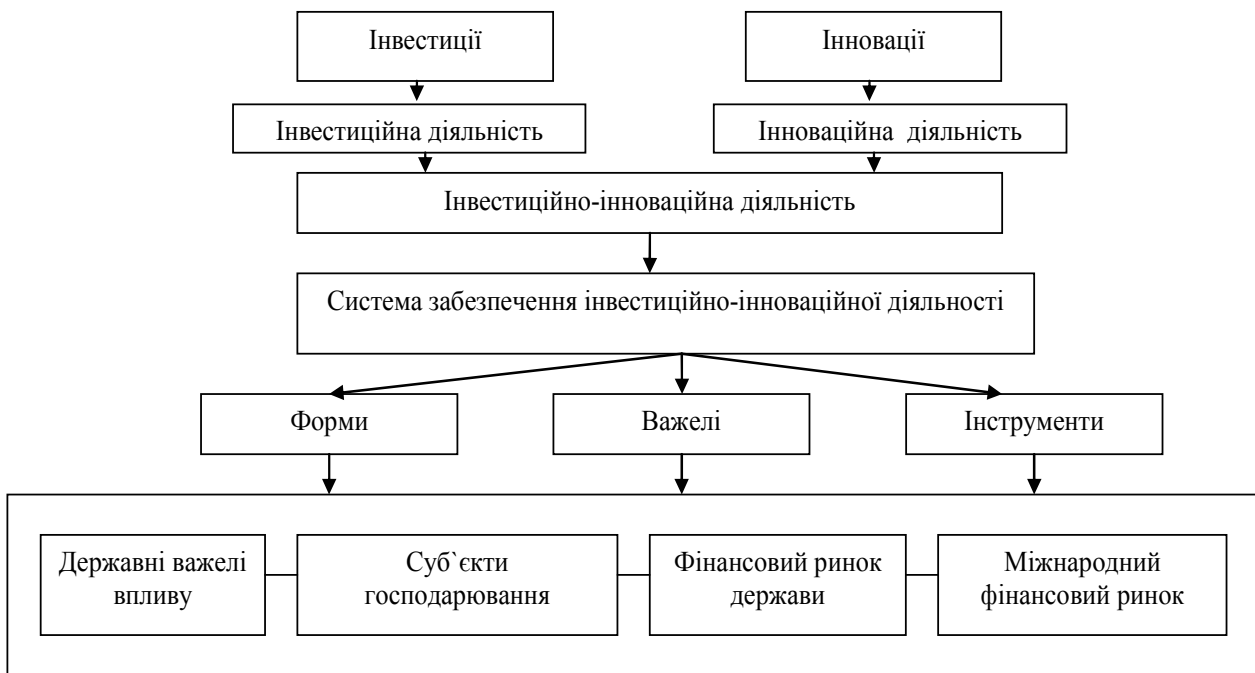

Рис. 1. Система забезпечення інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств [3]

Отже, особливу увагу необхідно приділяти дослідженню основних форм фінансового забезпечення інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств: державному фінансуванню; фінансуванню за рахунок позикових коштів; фінансуванню за рахунок власних фінансових ресурсів суб'єктів господарювання.

Література

1. Носова О.В. Інвестиційна привабливість підприємства // Стратегічні пріоритети. – 2007. – № 1 (2). – С. 120-124
2. Капітан І.Б. Формування структури інноваційного потенціалу підприємств і управління його розвитком // Актуальні проблеми економіки. – 2006. – № 12 (66). – С. 130
3. Гріщенко І.В. Теоретико-методологічні основи інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств // Вісник Хмельницького національного університету. – 2009. – № 1. – С. 142-145
4. Покатаєва К.П. Теоретичні основи визначення категорій "інвестиційний потенціал" та "інвестиційна привабливість" // Научно-технический сборник : Коммунальное хозяйство городов. Серия: Технические науки. – 2007. – Вып. 75. – С. 264.

УДК 330.1

СТРУКТУРНА МОДЕЛЬ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Гріщенко І.В. – викладач

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Денисюк О.М. – д.е.н., професор

Вінницький торговельно-економічний інститут КНТЕУ

Застосування сукупності методів проведеного теоретико-методологічного дослідження щодо реалізації інвестиційно-інноваційної діяльності та побудови системи її фінансового забезпечення сформуєть основні напрями розв'язання виявлених у цій сфері проблемних питань.

Збільшення ролі інвестиційно-інноваційної складової в діяльності підприємств

спонукає багато вітчизняних і закордонних вчених приділяти істотну увагу актуальним проблемам аналізу управління інвестиційно-інноваційною активністю. Вагомий внесок в дослідженні питань, що пов'язані з вивченням ролі інвестиційно-інноваційної активності в забезпеченні стратегічної рівноваги і конкурентної переваги підприємств, внесли наступні вчені-економісти: І. Ансофф, А. Вода